

РЕШЕНИЕ

№ 8039

гр. София, 18.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11
състав**, в публично заседание на 02.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **6846** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК.

Образувано е по жалба на Ц. И. П. от [населено място] с адрес район Л., кв. В., [улица], ет.2 срещу Заповед за задържане № 04-1645/04.06.2013г., издадена от Главен полицай В. Й. М. – командир на отделение при 04 РУП – СДВР.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Според жалбоподателя заповедта е издадена в противоречие с материалноправната разпоредба на чл.63 от ЗМВР, не е издадена в установената от закона форма, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Във всеки случай на позоваване на чл. 63, ал. 1, т. 8 ЗМВР, административният орган следва да посочи и конкретната разпоредба на "другия закон", който предвижда при настъпването на определени обстоятелства задържането на дадено лице. Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 8 ЗМВР изисква задължително привързването и с друг законов текст, което в настоящия случай не е направено.

Непосочването на този "друг закон", към който препраща т. 8, дава основание да се счита, че заповедта не съдържа правното основание за нейното издаване. Според чл. 63, ал. 2, т. 2 от ППЗМВР, в писмената заповед за задържане на лице се посочва основанието за задържането. Тълкуван във връзка с текста на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, текстът на чл. 63, ал. 2, т. 2 ППЗМВР води на извод, че задължително съдържание на всяка заповед за задържане на лице е посочването на правното и фактическо основание за издаването ѝ.

С оглед на гореизложеното, обжалваната заповед не отговаря на изискването за форма

на административния акт, тъй като не съдържа задължителен реквизит - посочване на правното основание за задържането

В съдебното заседание по делото жалбоподателят чрез процесуалния си представител моли жалбата да бъде уважена.

Ответникът не изпраща представител.

СГП не взема становище.

Административен съд София - град, I АО, 13 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 04.06.2013г. в 08:30 часа В. Й. М. на длъжност командир на отделение при 04 РУ „Полиция” – СДВР, [населено място] задържа за срок до 24 часа лицето Ц. И. П.. За задържането е издадена на основание чл.63, ал.1, т.8 от Закона за Министерството на вътрешните работи Заповед за задържане на лице рег. № 04-1645/04.06.2013г. – оспорена в настоящото производство. Като фактически основания за издаването е посочено „по съдебно решение на СРС III ГО, 84-ти състав от 16.07.2012г. на районен съдия В. Г.”. Лицето е освободено в 18.30 часа на 04.06.2013г.

Представено по делото е цитираното в заповедта съдебно решение от 16.07.2012г. на СРС, съгласно диспозитива на което се задължава Ц. И. П. да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на молителката Л. И. П. и му се забранява да я доближава на разстояние не по-малко от 50 метра.

При така установените факти, Административен съд София – град, I-во АО 11 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 8 от ЗМВР, посочена като правно основание за издаването на оспорената заповед, полицейските органи могат да задържат лица в случаите, определени със закон, различни от хипотезите по т. 1 - т. 7 от алинея първа на същия член. Аналогична е разпоредбата и на чл. 62, ал. 1 от ППЗМВР. Тоест във всеки случай на позоваване на чл. 63, ал. 1, т. 8 от ЗМВР, административният орган следва да посочи и конкретната разпоредба на "другия закон", предвиждащ при настъпването на определени обстоятелства, задържането на дадено лице. Непосочването на този "друг закон", към който препраща т. 8 означава, че заповедта не съдържа правното основание за нейното издаване. Член 59, ал. 2 от АПК определя задължителното съдържание на административния акт, когато той се издава в писмена форма. Съгласно т. 4 от нея актът, в частност заповедта за задържане на лице, следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването му. Същото предвижда и чл. 63, ал. 2 от ППЗМВР, съгласно който в писмената заповед за задържане на лице се посочва основанието за задържането. Тълкуван във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, чл. 63, ал. 2, т. 2 от ППЗМВР води на извод, че задължително в съдържанието на всяка заповед за задържане на лице е необходимо да се посочи правното и фактическо основание за издаването ѝ. В случая фактическото основание е посочено, макар и неясно: нарушено е съдебно решение на СРС III ГО, 84-ти състав от 16.07.2012г. на районен съдия В. Г., но липсва конкретизиране на правното основание за задържането.

Предвид горното, заповедта за задържане като незаконосъобразна следва да се

отмени.

При този изход на делото на жалбоподателя се дължат направените разноски в размер на 210 /двеста и десет/ лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, I-во АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. И. П. Заповед за задържане № 04-1645/04.06.2013г., издадена от Главен полицай В. Й. М. – командир на отделение при 04 РУП – СДВР.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ц. И. П. направените по делото разноски в размер на 210 /двеста и десет/ лева.
Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред ВАС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: